

Etiopen står på tur

DET PÅGÅR STÄNDIGT STORA MÖTEN runt om i världen. De kan handla om handel, matsäkerhet, aids, klimat eller bistånd, för att bara nämna några av de ämnen som diskuterats av experter och politiker på toppnivå under de senaste tre månaderna.

Vissa möten är delar av ett system med långa, krångliga förhandlingar som pågår år efter år. Ett exempel är handel inom WTO:s regelverk. Där pågår en kamp mellan rika och fattiga, mellan Nord och Syd, eller med andra ord mellan representanter för de få och för de många. De rika har alla trumf på hand, de kan betala oräkneliga och skickliga förhandlare som stenhårt driver de frågor och villkor som är till fördel för Nord.

Men det har kommit grus i maskineriet när Syd allt tydligare och envisare visar vilka frågor som är viktigast för dem och därför vägrar att ta upp frågor som får negativa följder för Syd. Så förhandlingarna kraschar. Och börjar om. Och Nord försöker åter klämma in de frågor som Syd inte vill diskutera.

NÄR SKA NORD, FRÄMST DÅ EU OCH USA, LYSSNA, tänka efter och på allvar göra verklighet av uttalanden om utvecklingsländers rätt att besluta om handelspolitik så att den överensstämmer med deras allmänna nationella handelsplaner? Det är ju inte detta som idag styr förhandlingar om handel.

Därför är det viktigt att vi håller ett öga på de avtal om ekonomiskt partnerskap, som det så vackert heter, som EU vill tvinga på ett flertal tidigare europeiska kolonier i bland annat Afrika. Det är viktigt att vi, från vårt håll, försöker få vår regering att tänka med hjärtat, inte med plånboken.

ANDRA MÖTEN TAR UPP AKUTA PROBLEM, som rätten till mat: hur kan vi garantera att alla människor blir mätta varje dag? Många förslag på lösningar läggs fram men bindande åtgärder är färre. Därför måste fler möten planeras och arrangeras.

Kunskap måste förmedlas, information spridas. Därför behövs möten, på toppnivå ner till kommunal och bynivå. Det är väl ganska klart. Men hur många konferenser behövs för att uppmärksamma katastrof efter katastrof? De kommer att fortsätta i jämn takt och de kommer inte att upphöra. Varför måste varje misär marknadsföras för att omvärlden ska reagera och hjälpa? Varför finns inte en ständig beredskap? Nu står svälten i Etiopien på tur. Med rätt lansering kommer kanske, förhoppningsvis, pengarna till matinköp.

För det är ju vad alla ansträngningar i grund och botten handlar om: pengar, eller närmare bestämt löften om pengar. Men en rad tidigare löften från bland andra G8-länderna har ännu inte infriats så man måste fråga sig hur pålitliga sådana utfästelser egentligen är. Pengarna finns ju! Var ligger problemet?

Visst är det en självklarhet att alla människor ska kunna äta sig mätta, ha rent vatten, bostad och läkarvård? Varför är det så svårt för makthavare att vara solidariska?

KERSTIN BJURMAN